

2. Instanța de fond a constatat că la 20 mai 2013, inculpatul Mașcenco Ivan, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, activând în calitate de manager la SRL „Wedsale”, cu sediul pe bd. Moscova 3/6, of. 1, mun. Chișinău, sub pretextul plasării publicității pe site-ul www.wedsale.md, prin înșelăciune, a însușit de la Heghea Tatiana mijloace bănești în sumă de 200 euro, care conform cursului valutar la data de 20.05.2013, constituia 3358,98 lei, cauzându-i părții vătămate o daună în proporții considerabile.

Pe acest episod, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. c), ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, se învinuiește că în perioada lunilor ianuarie-iunie 2013, activând în calitate de manager la SRL „Wedsale”, cu sediul pe bd. Moscova 3/6, of. 1, mun. Chișinău, având ca atribuții căutarea clienților, convorbirile cu acestea și încheierea contractelor, cu persoane fizice cât și juridice, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul plasării publicității pe site-ul www.wedsale.md, a însușit de la Elena Calian, în două tranșe, suma de 180 euro și 50 euro, care conform cursului valutar al BNM constituie 3737,5 lei, de la compania Moldova Lux, reprezentată de Medvedev Alexandra, în două tranșe, suma de 180 euro și 50 euro, care conform cursului valutar al BNM constituie 3737,5 lei, banii nefiind transmiși firmei ci însușiți, folosindu-i în scopuri personale, fără a întreprinde măsurile necesare de plasare a publicității, publicitatea fiind plasată pe site de către administratorul acestui site pentru a nu afecta reputația activității sale. Corespunzător, Mașcenco Ivan se învinuiește că a dobândit ilicit bani în sumă totală de 7475 lei, cauzând SRL „Wedsale”, în persoana administratorului Streapunina Elena, o daună în proporții considerabile.

Pe aceste episoade, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 191 alin. (2) lit. c), ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că începând cu 01.11.2012 a fost angajat oficial în cadrul societății SRL „Wedsale”, în funcția de manager clienți, directorul companiei fiind Streapunina Elena. La 13.01.2013 a încheiat un contract de plasare a publicității cu Calian Elena, conform căruia aceasta i-a transmis 180 de euro pentru plasarea timp de un an a informațiilor oferite, pe site-ul www.wedsale.md. Contractul și banii i-a transmis d-nei Elena Streapunina, după care informația despre client a fost plasată la timp pe site. La 18.04.2013 a încheiat un contract de plasare a publicității cu societatea Moldova Lux, reprezentată de Alexandra Medvedev, aceasta i-a transmis 180 de euro pentru plasarea timp de un an a informațiilor oferite, pe site-ul www.wedsale.md. Contractul și banii i-a transmis d-nei Elena Streapunina, apoi informația despre client a fost plasată la timp pe site. La 20.05.2013 a încheiat în mod verbal un contract de plasare a publicității cu d-na Heghea Tatiana, conform căruia aceasta i-a transmis 200 de euro pentru plasarea timp de un an a informațiilor oferite, pe site-ul www.wedsale.md, informând-o pe Heghea Tatiana că informația despre aceasta va fi plasată pe site aproximativ la jumătatea lunii iunie 2013. D-na Heghea a fost de acord cu acest lucru. Banii încasați de la ea i-

a transmis d-nei Elena Streapunina. La sfârșitul lunii iunie informația despre dna Heghea a fost plasată pe site-ul www.wedsale.md.

Totodată, prin probele administrate este dovedită integral vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, partea vătămată Heghea Tatiana, a declarat că, în oficiul din str. Alexandru cel Bun 97, mun. Chișinău, inculpatul a primit de la ea 200 euro, comunicându-i că din cauza momentelor organizatorice în cadrul firmei unde activează, nu deține la el contracte pentru a încheia unul.

S-a constatat că inculpatul de sine stătător a primit banii de la partea vătămată Heghea Tatiana, nu și-a onorat obligațiile față de partea vătămată prin încheierea contractului de prestări servicii și publicarea informației pe pagina web, deci el a urmărit scopul de a sustrage banii și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Publicarea ulterioară a informației pe pagina web de către SRL „Wedsale” se datorează doar faptului că administratorul societății, pentru a nu prejudicia imaginea companiei, a recurs la publicarea informației fără plată, inculpatul netransmițându-i mijloacele financiare primite, or careva probe nu au fost prezentate în acest sens.

În baza depozițiilor inculpatului, reprezentantului părții vătămate și a martorilor, s-a stabilit și faptul însușirii de către inculpat a mijloacelor bănești de la clienții SRL „Wedsale”.

Reprezentantul părții vătămate, Streapunina Elena, a declarat că inculpatul a scris și depus o cerere de eliberare de la serviciu, apoi i-a comunicat că pe perioada activității sale în această firmă a primit bani ilegal de la mai multe companii, dar nu a menționat denumirile acestora. Având griji de reputația firmei pe care o administrează, a telefonat administratorii firmelor cu care activa, pe care i-a întrebat dacă ei au efectuat careva achitări către SRL „Wedsale”, pentru reclama publicată pe site-ul respectiv.

Martorul Calina Elena a relatat că a achitat inculpatului 180 euro, încheind un contract de prestare a serviciilor de publicitate, care au fost executate peste aproximativ 10 zile. La mijlocul lunii iunie 2013, a fost telefonată de către administratorul SRL „Wedsale”, Streapunina Elena, care a întrebat-o când v-a achita taxa pentru contractul încheiat la 01.02.2013. I-a comunicat lui Streapunina E. că banii pentru contract i-a achitat personal inculpatului în ziua încheierii contractului, la ce ultima i-a comunicat că banii respectivi nu au ajuns în contabilitate.

Martorul Medvedev Alexandra a declarat că în total a achitat inculpatului 180 euro, în lei. Aproximativ la data de 12-13 mai 2013, a fost telefonată de către inculpat, care a întrebat-o dacă dorește să participe la nominația „Oscar”, a acceptat propunerea și i-a achitat suma de 50 euro.

Martorul Strepunin Alexandru a menționat că, a observat și a atras atenția, d-nei Elenei Streapunina, că chiar dacă în contractele întocmite de Mașcenco Ivan era scris că plata este făcută integral, acesta spunea ca plata va fi efectuată mai târziu, iar mijloacele bănești nu erau aduse în casieria întreprinderii. Compania Samir Zavidia și Max au telefonat la SRL „Wedsale” cu pretenții, că au achitat serviciile pentru

publicarea pe portal lui Mascenco Ivan și până în prezent nu sunt realizate publicațiile. Atunci, inculpatul a recunoscut că într-adevăr a însușit mijloacele bănești, motivând că starea în familia sa este rea.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune gravă, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

Totodată, instanța a reținut că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, nefiind încadrate corect, deoarece lipsește legătura de cauzalitate dintre acțiunile inculpatului și urmările prejudiciabile ale companiei SRL „Wedsale”.

Recalificarea acțiunilor nu este posibilă, or, la etapa urmăririi penale infracțiunea urma a fi corect încadrată juridic cu identificarea părților vătămate, care în prezenta cauză penală au calitate de martori.

Inculpatul în calitate salariat la SRL „Wedsale”, avea ca obligație de bază identificarea clienților în vederea perfectării contractelor cu aceștia. Careva atribuții în ceea ce ține de încasarea sumelor de la potențialii clienți ori transportarea acestor bani în casa SRL „Wedsale”, inculpatul nu avea.

Faptul însușirii de către inculpat a banilor transmiși de către clienți a fost dovedit, însă aceasta nu a avut loc în procesul de administrare a acestor bani, cu împuterniciri legale.

Astfel, acuzarea nu a dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal și ultimul urmează a fi achitat, deoarece faptele lui nu întrunesc elementele infracțiunii.

3. Procurorul în Procuratura sect. Rîșcani, mun. Chișinău, Alina Nicolaev, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 191 alin. (2) lit. c), 84 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de administrarea bunurilor pe un termen de 3 ani, fiind admise integral acțiunile civile înaintate de Heghea T. și de SRL „Wedsale”.

Apelanta a invocat că instanța de judecată corect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă neîntemeiat și ilegal l-a achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal. De asemenea, instanța i-a stabilit o pedeapsă prea blândă, cu aplicarea neîntemeiată a prevederilor art. 90 Cod penal.

Inculpatul este subiect al infracțiunii de delapidare a averii străine, atât timp cât acesta, ținând cont de atribuțiile sale de serviciu (înțelese, acceptate și executate de către acesta în timpul activității sale la SRL „Wedsale”) „administra”, în sensul art. 191 Cod penal, mijloacele bănești primite de la clienți, acesta acționând în calitate de reprezentant al SRL „Wedsale” venea în contact direct și material cu banii primiți de la clienți pentru a-i transmite firmei în vederea îndeplinirii obligației de publicare a informației pe site.

Fapta inculpatului întrunește și latura subiectivă a infracțiunii de delapidare a averii străine, manifestată prin intenție directă îndreptată spre însușirea în scop de

cupiditate, inculpatul a prevăzut caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și a dorit survenirea urmărilor prejudiciabile, acționând în vederea satisfacerii scopului de cupiditate.

Instanța de judecată achitând inculpatul pe art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal și stabilindu-i o pedeapsă blândă, cu aplicarea art. 90 Cod penal, nu a luat în considerare că inculpatul a abuzat de încrederea acordată acestuia de către conducerea SRL „Wedsale” și a însușit ilegal, în repetate rânduri, mijloace bănești care i-au fost transmise de către clienți, chiar și după ce a fost depistat că a însușit mijloace bănești, fiind preîntâmpinat de către conducerea societății respective în vederea neadmiterii pentru viitor a unor asemenea fapte, ultimul nu a recunoscut vinovăția, nu a restituit prejudiciul cauzat părților vătămate.

3.1. A declarat apel și reprezentantul SRL „Wedsale”, Elena Streapunina, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat conform învinuirii formulate și să fie admisă integral acțiunea civilă.

Apelanta a invocat că prima instanță nu a dat o apreciere justă gravității infracțiunilor săvârșite de inculpat.

Probele administrate dovedesc integral vinovăția lui.

3.2. Avocatul Iurie Voronovschi și inculpatul la fel au declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au invocat că inculpatul a acționat din numele SRL „Wedsale”, iar compania și-a onorat obligațiile față de Heghea T. până la adresarea acestei la instituțiile de drept, respectiv acțiunile inculpatului nu se încadrează nici în baza art. 190 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a analizat minuțios probele administrate, dându-le o apreciere cuvenită.

Hotărârea primei instanțe corespunde prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a examinat sub toate aspectele probele administrate, adoptând o decizie neîntemeiată.

5.1. Inculpatul la fel a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea hotărârilor adoptate, cu dispunerea achitării lui.

Recurentul a indicat că materialele cauzei demonstrează lipsa în acțiunile lui a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 23 februarie 2016, recursurile au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul procurorului, sau s-a expus superficial, fără argumentarea cuvenită.

Este posibil admiterii și recursul inculpatului, pentru a da posibilitatea instanței de apel să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv.

De asemenea, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să analizeze posibilitatea reîncadrării juridice a acțiunilor inculpatului de la art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2017, apelul avocatului și inculpatului a fost respins ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Mașcenco Ivan a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal (episodul din 01.06.2013) la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități în domeniul comercial pe un termen de 2 ani.

S-au menținut dispozițiile sentinței în partea condamnării inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal (episodul din 20.05.2013).

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități în domeniul comercial pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei principale definitive aplicată inculpatului a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 5 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul SRL „Wedsale” prejudiciul material în mărime de 7475 lei.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a constatat că în perioada lunilor ianuarie - iunie 2013, inculpatul Mașcenco I., având drept atribuții căutarea clienților, convorbirile cu acestea și încheierea contractelor, care se încheiau atât cu persoanele fizice cât și cu persoanele juridice, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul plasării publicității pe site-ul www.wedsale.md, a dobândit de la Elena Calian în două tranșe suma de 180 euro și 50 euro, care conform cursului valutar al BNM constituie 3737,5 lei, iar de la compania „Moldova Lux” reprezentată de către Alexandra Medvedev, în două tranșe, suma de 180 euro și 50 euro, care conform cursului valutar al BNM constituie 3737,5 lei, dar banii nu i-a transmis la firmă, i-a însușit, folosindu-i în scopuri personale, fără a întreprinde măsurile necesare pentru a fi plasată această publicitate, care a fost plasată pe site de către administratorul acestui site pentru a nu afecta reputația activității sale.

Astfel, prin acțiunile sale ilegale Mașcenco I. a dobândit ilicit bani în sumă totală de 7475 lei, cauzând SRL „Wedsale”, în persoana administratorului Streapunina Elena, o daună în proporții considerabile.

Instanța a statuat că probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de articolul 190 alin. (2) lit. c) Cod penal (pe episodul din ianuarie - iunie 2013), în împrejurările descrise, inculpatul în perioada ianuarie - iunie 2013, urmărind scopul cupidant, prin abuz de încredere și înșelăciune, a dobândit ilicit de la partea vătămată SRL „Wedsale” bani

în sumă totală de 7475 lei, cauzându-i astfel o pagubă materială în proporții considerabile.

Inculpatul, prin crearea unei situații artificiale de încredere, sub pretextul participării în calitate de intermediar, i-a propus lui Calian E. și reprezentantei companiei „Moldova Lux”, Medvedeva A., încheierea unui contract privind plasarea publicității pe site-ul www.wedsale.md, ulterior, a dobândit de la ultimele bani, în două tranșe a câte 180 și 50 euro de la fiecare. Astfel, ducând în eroare administrația întreprinderii în care activa, inculpatul nu a transmis banii primiți, dar i-a însușit, folosindu-i în scopuri personale, fără a întreprinde măsurile necesare pentru a fi plasată această publicitate.

Ulterior, administratorul întreprinderii SRL „Wedsale” a plasat publicitățile solicitate de Calian E. și reprezentantei companiei „Moldova Lux”, Medvedeva A., pentru a nu afecta reputația activității sale.

Prin comportamentul bazat pe înșelăciune și abuz de încredere, inculpatul a exercitat o influențare psihică asupra conștiinței și voinței victimei, nu a transmis suma primită de la Calian E. și reprezentantei companiei „Moldova Lux”, Medvedeva A., astfel, deposedând victima de bani în proporții considerabile. El a prezentat vădit fals realitatea, a exploatat conștient raporturile de încredere care s-au stabilit între el și victimă pe durata activității sale în întreprindere, a ascuns faptele și împrejurările reale ale cazului, a căror necunoaștere au determinat eroarea victimei privind legalitatea transmiterii banilor.

Primirea banilor cu condiția îndeplinirii unui angajament se califică ca escrocherie, deoarece în cazul dat, inculpatul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bani, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Potrivit pct. 15 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 23 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, în cazul escrocheriei, victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau abuzului de încredere.

Până în prezent, pe o durată îndelungată de timp, inculpatul n-a restituit banii părții vătămate.

În atare situație, cu certitudine s-a constatat, că inculpatul dobândind, prin înșelăciune și abuz de încredere, bunurile părții vătămate, bani în sumă de 7475 lei, i-a cauzat ultimei daune în proporții considerabile.

Prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat (pe episodul din ianuarie-iunie 2013) și semnele componenței de infracțiune prevăzute de legea penală, fapta reținută în sarcina inculpatului se califică în baza articolului 190 alin. (2), lit. c) Cod penal ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Motivele invocate în apelul apărării ce vizează activitatea organului de urmărire penală și primei instanțe de judecată privind administrarea și aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului (pe episodul din 20 mai 2013), sunt nefondate din următoarele considerente.

Urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege și, respectiv, nu sunt constatate încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Sentința în partea vizată cuprinde elementele definitorii condamnării, prevăzute de articolul 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală.

Probele prezentate și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Este corect soluționată chestiunea privind pedeapsa aplicată inculpatului (pe episodul din 20.05.2013), aceasta fiind în limitele legii.

Prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor din articolele 7, 61, 75 și 90 Cod penal, în sentință, fiind cuprinse datele privind persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și circumstanțele care influențează asupra pedepsei.

Astfel (pe episodul din 20.05.2013), prima instanță corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se v-a obține prin aplicarea pedepsei cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și cu privarea de dreptul de a practica orice activitate comercială.

La stabilirea pedepsei pe episodul din ianuarie-iunie 2013, urmează a lua în considerare prevederile art. 7, 61, 75, 84 și 90 Cod penal.

Inculpatul anterior nu a fost condamnat, este caracterizat pozitiv, infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, se clasifică ca fiind gravă, nu sunt stabilite circumstanțe agravante, astfel este oportună aplicarea pedepsei cu închisoare, cu privarea de dreptul de a desfășura activități în domeniul comercial.

Pe această linie de considerente, cu certitudine se constată că există temei legal pentru ca inculpatul să beneficieze de posibilitatea corectării și reeducării în condiții non privative de libertate.

Ținând seama de circumstanțele cauzei, de persoana inculpatului, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, este rațională aplicarea față de acesta a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu fixarea termenului de probă.

La urmărirea penală reprezentantul părții vătămate SRL „Wedsale”, Streapunina E., a înaintat o cerere prin care a solicitat să fie recunoscută în calitate de parte civilă și prin ordonanța din 26.07.2013 este recunoscută în calitate de parte civilă.

Probele administrate dovedesc că prin infracțiunea săvârșită de inculpat (episodul din ianuarie-iunie 2013) părții vătămate i-a fost cauzat prejudiciul material în valoare de 7475 lei.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că instanța de apel făcând trimitere la prevederile art. 61 Cod penal nu s-a referit la argumentele care au servit la aplicarea acestor temeuri, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Dispoziția art. 90 Cod penal obligă instanța de judecată să indice în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

Instanța de apel just a apreciat circumstanțele, dar pedeapsa stabilită nu a fost apreciată în coroborare cu fapta comisă și consecințele acesteia, nu a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise.

Astfel, instanța de apel a ignorat prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Instanța de fond cât și cea de apel nu au ținut cont de gradul prejudicialul al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând hotărâri neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel nu și-a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, și greșit a conchis că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate.

Decizia adoptată în partea stabilirii pedepse contravine prevederile art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai ușoară și motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei.

În drept, recursul este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apelul acuzării nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 8. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din

oficiu recursul ordinar al acuzării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont că inculpatul anterior nu a fost condamnat, este caracterizat pozitiv, a comis infracțiuni ce se clasifică ca fiind grave, că nu sunt stabilite circumstanțe agravante, asemenea nefiind invocate de acuzare nici în rechizitoriu (*v.2, f.d.121-126, v.1, f.d.77-79*), cât și de prevederile art. 7, 61, 75, 84, 90, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7., 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2017, în privința inculpatului Mașcenco Ivan XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco